

Με καλοκαιρία ξαναπέρασε το πλοίο μου από τα ίδια τα νησιά και το νησί αυτό που το είδα σκοταδιασμένο το χειμώνα, το δέρονουν άπιαστα τώρα ε θαλασσινός αέρας και τα νερά, το λούζει ο ήλιος και στο λιβάριμα ίσκιόνονται οι ρηματιές και φωτίζονται οι ξερές οι ράχες, μενεξεδένιες. Λαχταρεί πάλε η ψυχή μου να πάει κοντά στο νησί και να το χαϊδέψει. Λαχταρώ την πρώτη ώρα που θα πατήσω το πόδι μου στο νησί, και την πρώτη στιγμή που, λαφύρατα θα θύμηση, θα μου έρθει ή μυρωδιά των χορταριών του και του χώματος.

Και είναι το νησί ζωντανός βράχος ζωσμένος από πολλή θάλασσα.

(Ακολουθεί)

ΙΔΑΣ

ΑΡΙΣΤΗ ΕΦΙΛΑΙΩΤΗ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΕΡΙ ΕΧΟΜΕΝΑ: Από λόγια — Χορός ξενιτεμένων — Τραγούδι του άργολειού — Τραγούδι της Ταβέρνας — Πατινάδα — Από τη μάνα το μωρό — Μια πέριδα — Μάννα και κόρη — Ήθελα νύμει — Νύχτα πλανώνται.

ΣΜΥΡΝΕ ΓΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ: Στη βάρκα — Πές μου γιατί — Τα μάτια σου είναι θάλασσα — Μια κοπέλλα κατεβαίνει — Βγήκα να μάθω — Μες στ'ωρο περιβόλι μας.

ΑΛΛΑ ΠΙΝΗΜΑΤΑ: Ο καθρέφτης του Πόρου μου — Στην Κρήτη — Ονειρο — Η τρέλλη — Ο κόσμος — Σε είκοσι — Σε τριανταφύλλο — Στην Έξαδέφη μου Ε. — Στης Έρεσος τα χαλάσματα — Της Ρόδος το ξεφτέρι — Σε άλυστική μηχανή — Σε κόρη — Γνώση και τρέλλα — Στο γάμο του φίλου Π. Pernot

ΣΟΝΕΤΤΑ: Πρόλογος — Αστέρια — Κόρη — Φιλία — Πατρίδα — Κακία — Υπνος.

ΑΠΟ ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ: Τα νησιά της Ελλάδας — Στον Κορυδαλό — Το σύννεφο — Η άθυμία του Διαβόλου — Το Νανού.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ: Από παλιά σονέττα — Διαγοτρεφόντο — Άλλο — Επίγραμμα — Ξέρω μια κόρη.

ΠΟΥΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2 ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

λαίνε ε,τι όρα θές να τότε βρεις να χάσει μπροστά στην Άφροδίτη της Μήλου στο Λουβρο, γλυκολάλησε ο Πρόεδρος του Συλλόγου, κομψότατος κύριος με ξαφρισμένο άναιμικό φεγγαροπόσωπο, με φράκο, κλάκ, λουστρίνη παπούτσι, ξουρισμένο μoustάκι. Έτσι είναι όλοι οι άριστοκράτες και τα γκαρσόνια των μεγάλων ξενοδοχείων.

— Και λένε μάλιστα πως με τη Χρυσούλα.. μισόειπε χαμογελώντας ένας με μούτρα χαρτοπαίχτη, βουλιαγμένα κι ακάθαρτα.

— Ου καμήνε, σόπα! είπε πάλι ο Πρόεδρος θέλοντας να κεντήσει το φιλότιμο του άλλου και να πεί περισσότερα.

— Σιγά, να μην κακολογήσουμε το κορίτσι και βγει τ'ονόμα του. Δεν ξέρω ή τον κόσμο παίζετε. Αύτη, βρέ μάτια μου, σου είναι ένα σιγανό ποτάμι που ψηλά τα ρούχα σου.

— Για ναρθαι αυτή από την Άθήνα εδώ, πέρα ξοπίσω από τον άγχιπητικό της, βάλτε με το νού σας τί ράτσας θάνα. Δεν ξεπορτίζει έτσι εύκολα ένα κορίτσι τιμημένο, έκαμε ο βιβλιοθηκάριος, που δεν έχωνε τον Όρίστη την ημέρα εκείνη γιατί θάβγαζε λόγο.

— Μην το πεις αυτό, έκαμε πάλι υποκριτικά

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΜΗ

Για την Άθήνα Δρ. 5. — Για τις Έπαρχίες Δρ.

Για το Έξωτερικό Δρ. 10.

Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρέμνες 2 Δρ. την τριμηνία συντρώμε.

Κανένας δε γράφεται συντρώτης ή δε στείλει μπροστ τη συντρώμή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

Τα περασμένα φύλλα του Νουμά πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάκια (Σύνταγμα, Όμόνοια Έθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχόδρομου (Άκαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδηρόδρομου Όμόνοια), στο κιάκι Γιαννοπούλου (Χαυτεία), στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πραχτορεία των Έφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπω-

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Χτες και σήμερα — Ο Διάδοχος — Η ούρα του ποντικιού — Η λευτεριά μας — Πολιτικοί μπεμπέδες — Πάτρα, Κέρκυρα.

ΠΩΣ άλλαξαν τα πράματα! Δώ κ' έβγα χρόνια ο καθηγητής κ. Γ. Χατζηδάκης μας κατήγγελε στο Πανελλήνιο για προδότες γιατί φώναζε πως δεν έχουμε στρατό, στόλο, Παιδεία, Δικαιοσύνη, τίποτα, τίποτα, και γιατί ο κ. Ντίντριχ, κρίνοντας στη «Literarisches Centralblatt» της Λειψίας το έργο του «Νουμά», αναγνώριζε για σωστά κι αληθινά όσα γράφαμε.

Σήμερα, ύστερα δηλ. από έβγα χρόνια, ο κ. Χατζηδάκης, καθώς και όα' οι Ρωμιοί, είναι έτοιμος ναποκαλέσει προδότη και να τον πετροβολήσει εκείνον που θάποκοιτήσει να πει πως έχουμε τίποτα, και το παραμικρότερο, απ' όσα σήμερα όλοι μας πιά είδαμε πως δεν έχουμε.

Και να, σε τί διαφέρουμε έμεις, οι χτεσινοί προδότες, από τους άλλους, τους χτεσινούς πατριώτες. Έμεις είδαμε το μαχαίρι απ' τη στιγμή που μπήχτηκε στη σάρκα μας. Οι άλλοι καρτερούσαν ναν το νιώσουνε στο κόκαλο.

*

ΟΣΟ για τους άλλους πρίγκιπες δεν ξέρουμε. Για το Διάδοχο όμως, κανείς δεν μπορεί ναν το άρνηθεί πως άγά-

ο Πρόεδρος. Μπορεί και να τον αγαπούσε στάληθεια τον Άστεριάδη ποιος ξέρει!

— Μάλιστα τον αγαπούσε! Πετάχτηκε άρμα τωμένος ο Δόν Ζουάν, που του είτανε βιβλίο άνοιχτό ο γυναικίος χαρχητήρας. Τον αγαπούσε! Έτσι αγαπούνε όλες τους... Σεγελιέται κανένας και τους χαμογελά και βρίσκει το μπελά του για όλη του τη ζωή ύστερα. Ποιος ξέρει κι αύτηνης έδω τα καμώματά της, και τώρα δε σηκώνει μάτια να δει κανένα. Μ' αλήθεια δε μου λέτε τί πράμα είναι κι αυτός ο Όρίστης Άστεριάδης που θα μάς βγάλει σήμερα λόγο; Πρόστεσε διορθώνοντας τα μαλλιά του.

Μια όχλαλοή από ακάθαρτες φωνές ύψώθηκε. Σα νάρηξε κανείς μια πέτρα μέσα σε λασπωμένα νερά όπου κοίτουσαν χιλιάδες βατράχοι.

— Ήλιος; με περιεφαιάτα! Είπε κάποιος με μαλλιά σγουρά φουσκωτά, σα μαλλιά κουρέα ή χασάπη με μια μυτίτσα σουδερή κι άκασηκωμένη, σα να μυρίζονε πάντα.

— Ένας ποιητάκος που θαρρεί πως είναι μεγλοφύτα!

— Σπουδαζει πρωθυπουργός! χχχχχ! ψευτο γέλασε κείνος που είχε τ' ασιδέρωτα μούτρα.

πησε το στρατό και πως δουλεψε καλόνειδητα γι' αυτόνε.

Όσο και το ναναι δυσανεστημένοι οι άξιωματικοί με τη διοίκησή του δεν το βρίσκουμε άδικιολόγητο. Λογαριάζτε πως γύρωθε του, όπως γύρω σε κάθε πρόσωπο έπίσημο, χαμωπερνότανε μια κλίκα. Και κάθε τέτια κλίκα κοιτάζει πάντα να κάνει τις δουλίτσες της και να σπέρνει δεξόφερβα άντιπάθειες. Και τις άμαρτίες της κάθε τέτιας κλίκας τις πλερώνει πάντα ο άρχηγός.

Μήπως ή κλίκα δε χωνάκωσε και το μακαρίτη Τρικούπη;

*

ΓΡΑΦΟΥΝΕ και λένε πολλοί τούτες τις μέρες ισουλόγιατα:

— Αυτό να μη γίνει γιατί είναι άντιδυσταγματικό. Άν έκείνο γίνει παραβιάζεται το Σύνταγμα. Κτλ.

Βρισκόμαστε σ' επανάσταση και μιλάμε για Σύνταγμα! Έπανε δηλ. άλάκαιρος ο ποντικός μες στο λάδι και τρέμουμε μήπως λαδωθεί ή ούρα του!

Γιατί το πολυθρόνιτο Σύνταγμα μας σήμερα δεν μπορεί ναχει μεγαλύτερη αξία από την ούρα του ποντικού.

*

ΚΑΠΙΟΣ Ρωμίος (μπορεί να μην είναι και προδότης) βλέποντας τα ξένα πολεμικά καράδια να μαζώνονται στο Φάληρο, έκαμε την ακόλουθη εκτίψη κ' είχε μάλιστα την άδιαντροπία να την πει και στους φίλους του:

— Ονειρεύομαι μια γλήγορη και δυνατή άναμπαμπούλα. Μα μια τόσο δυνατή άναμπαμπούλα, ένα τέτιο άλύπητο μακαλειό, που ναναγκατιούνε οι ξίνοι, οι Έγγλέζοι λ. χ., να βγάλουνε στη στεριά πεζοναύτες, να μάς πάρουνε για Φελλίχους και να μάς καλοκαθίσουνε στο σόφρα. Μοναχά κάτω από μια Εύρωπαϊκή άύναμη ύπάρχει κάπια έλπίδα ναλλάξουμε και να σωθούμε.

— Μα ή λευτεριά μας τί γίνεται τότε; του παρατηρήσανε οι φίλοι του.

— Ή λευτεριά μας; άποκρίθηκε γελώντας στανικά. Ποιά λευτεριά μας; Και την απολάψαμε έμεις ποτέ αύτη τη λευτεριά; Πότε ραγιάδες του ένός μεγαλοκαματάρχη, πότε του άλλου. Και να σας πω την αλήθεια, νιώθω πως πάντα πιο λεύτερος θάμαι κάτω από τον Έγγλέζο παρά κάτω από τον Μπουφιή κι από κάθε άλλον πολιτικό καλιτονεκέ.

Ήθελε δηλ. να πει ο άθρωπος πως για το σημερινό Ρωμιο κατάντησε άλαφρότερος ο ξένος ζυγός από τον Έλληνικό ζυγό.

*

ΙΣΤΟΡΙΚΩΤΑΤΟ. Κάποις σημερινός Υπουργός παρπονιότανε σε φίλους του πως δεν άποκατάει να διορίσει κλητήρες στο Υπουργείο του δυ άθρωπους του σπιτιού του.

— Άν κάνω, έλεγε, πως τους διορίζω, θα βάλουν τις φωνές οι καπετανέοι και ποιος έχει άρεψη ναν τους άκουει!

— Δίνει έφ'ετο έξετάσεις στη φιλοσοφία και έτοιμάζει για αίνεσιμη διατριβή ένα έργο που το επιγράφει «Καινή Διαθήκη». Θέλει ν' άνατρέψει το σημερινό σύστημα του κόσμου και κηρύχνει δική του θρησκεία.

Και γελούσανε, χχχανίζανε, κάμανε ένα κύκλο στενό γύρω στην τάφο του Κοραή, καθένας τους ήθελε να μιλήσει κι αυτός, να κοροϊδέψει, να βρείσει, να ξεσπάσει. Τα μάτια του γυαλίζανε από τη βαθεία απόλαψη του κακού.

— Μιλεί όμως ώραία, γλυκομισόειπε ο Πρόεδρος με την έλπίδα πως θα του άποδείξουν οι άλλοι πως φανερό πως μήτε αυτό το χάρισμα δεν έχει και ν' άλαφρώσει ο άθρωπος.

— Τί ώραία! Μεγάλα λόγια που τα κλέφτει άδιάντροπα απ' έδω κι από κει, από τα βιβλία που διαβάζει! φώναξε ο βιβλιοθηκάριος έξω φρενών κυνώντας το φινόμυαλο κεφάλι του άπάνω στο μακρουλό, σα σπίζτο, λαϊμό του. Άφ'ότου διορίστηκε βιβλιοθηκάριος του Συλλόγου δεν μπορούσε πιά να ύποφέρει κανέναν άλλο να μιλεί για φιλολογία, φιλοσοφία, έπιστήμη, για το κάθε τι τέλος πάντων που γράφουνε τα βιβλία. Του φαινότανε πως ηδούσε το φρέχτη κ' έμπαίνε στα ύποστατικά του.

Φυσικά. Για τέτοιους πολιτικούς μπεμπέδες χρειάζονταν μια γκουβερνάντα σαν τον κ. Ζορμπά και το «Στρ. Σύνδεσμο» να τον τρώει; Ξυλίζει τα χέρια όταν κάνουν άταχτα.

★

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ποδών στο Διάδοχο στην Πάτρα και στην Κέρκυρα πολύ θα μας συγκινοῦσε αν είχαν αυθόρμητη, καθώς την είπαν. Μα φοβούμεστε πως δεν είτανε τίττα. Φοβούμεστε πως και στο ζήτημα αυτό, το τόσο νεολογικό, φέρθηκε πάλι ἀκριβέστατα και ὀργίσει η κομματική πολιτική. Και όταν ὀργιάζει αυτή η ξετραχηλωμένη μινιάδα δε λογαριάζει καθόλου σε τί συρροές μπορεί να ρίξει τον τόπο και ποιούς και πόσους θα πάρει στο λαιμό της για να κάνει τα χέρια της.

ΣΤΡΑΤΟ, ΜΑ ΚΑΙ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ

Εκπασάναμε λίγο με το κίνημα των αξιωματικών. Πήραμε ελπίδες πως θα ξελευτερωθούμε από το βοδρκο της βουλευτοκρατίας, όπου βουτηγμένοι σπαράζαμε. Ξανοίξαμε κάποιο φως, δε είναι και μακρινό, και χαϊρούμαστε που βλέπουμε τα κόμματα τάχα να λουφάζουν και τον άγνο Έλληνα μετά και δε να συσσωματώνεται τριγύρω στους αξιωματικούς.

Βέβαια πράγματα τρανά, σαν που ποθοῦμε, δεν περιμένουμε να γίνουνε άμέσως κιόλας στην Πολιτεία και στην Κοινωνία ούτε και θάμα μεταμόρφωσης από μια μέρα σ' άλλη σε πρόσωπα και πράγματα, για να έχουμε δικαιοσύνη καθώς θέμε και ασφάλεια κ' εκπαιδευση και προκοπή γεωργική, βιομηχανική και ναυτιλιακή και τους πολίτες όλους με αρχές και με καρδιά και γυμνασμένους στρατιωτικά. Και στην Έθνοσυνέλευση αν καταστήσουμε, όπως θένε να πουνε μερικοί, πάλι μικρές πνοές μονάχα δε να νοιώσουμε γερής δημιουργίας, ίσως και όχι άλλο από μπαλώματα, όπως το είπαμε και χρόνια πριν. Λοιπόν δεν περιμένουμε μεγάλα πράγματα άμέσως κιόλας. Ότε και τότερό μας είτανε να κρεμαστοῦμε στο στρατό, για να μας βγάλει από τα σίδερα και τη ντροπή και την ταπεινώση ην εθνική. Όμως, σαν που ο πνιγμένος, λένε, πιάνεται απ' τα μαλλιά του, έτσι κ' εμείς απ' το στρατό. Χειρότερα να καταστήσουμε αδύνατο. Καλύτερα, ελπίζουμε με τους αξιωματικούς τίμιους ως το τέλος, πρόνιμους και πατριώτες φιλελεύθερους.

Σκοπό δεν έχω να φιλολογήσω κρίνοντας το κίνημα και μιλώντας για τα μέσα της διόρθωσης.

— «Α! κ' εγώ νόμιζα! φώναξαν μερικοί άλλα φρωμένοι.

— «Α κημένοι! Ένας Δόν Κιχώτης με χάρτινες αίσθηματολογικές περικεφαλαίες. Ένας ζουζίκης, ένας φοροπερήφανος. Φαντάσου, κύριε, να κλείεται ολημέρα στο γραφείο του και να μην καταδέχεται να πατεί ή εξοχότητά του στο καφενείο και να πηγαίνει όπου πάνε οι άνθρωποι. Ποῦ να μας καταδεχτεί! Και τώρα πως κ' είτανε ναρθαι εδώ πέρα και να βγάλει λόγο!

— Κακομοίρη Κοραή, που κατάντησε!

— Πως θα τότε βαστάζουμε τόση ώρα να φανταρνίζε! Πως θα τότε βαστάζουμε!

— Ναί, γιατί θα κάθεται θαρρείς να τότε περιμένω το πολύ 10 λεπτά της ώρας κ' έπειτα... πόδια βοηθάτε μου. Όχι, θα κάθεται να χάνω την ώρα μου να τον άκούω.

Τη στιγμή εκείνη φανήκανε από την άκρη της δαντροστοιχίας ναρχουνται βιαστικοί ο Όρεστής κ' η Χρυσούλα, άκουμπισμένη αλαφρά στο μπράτσο του Γοργία. Ο Όρεστής πήγαινε μπροστά ψηλός, ώραιος, χαρούμενος. Ότι προπάντων έκανεν έντύπωση σ' αυτόν τον νέον είσανε τα μάτια του τα μεγάλα τ' αναμένα ανάμεσα στη χλωμάδα του προ-

Υποθέτω πως η άμεσώτερη ανάγκη, στρατού άρκετού και σκόλου, μπορεί να θεραπευτή, φτάνει να έπιμείνουμε στο κυνηγιάσμα της περιττής σαπίλας σ' όλα τα ύπουργεία—περιττά πράματα πάρα πολλά πρέπει να θεωρηθούν για κράτος φτωχό και ταπεινό—και στη φορολογία της πλουτοκρατίας. Και θέλω τώρα να δείξω πως παράλληλα με το στρατό πρέπει και φίλους και συμμάχους να δημιουργήσουμε. Ο στρατός μας είναι απαραίτητος, για να μη μας κλωτσποκτούν και να μας λογαριάζουνε. Όμως δεν το πιστεύω με το στρατό μονάχα να βρούμε πέρα εκεί που θέμε, έτσι απομονωμένοι κι άφίλοι που είμαστε. Και άλλοι, αντίζηλοι, έχουν στρατό, και τί θα γίνη, όταν βγούν κι αυτοί στη μέση; Η τί θα κάνουμε, αν μας τα δέσουν οι τρανοί τα χέρια; Η Βουργαρία τέλειωσε το ζήτημά της με το στρατό της, μα και άκουμπώντας στην Αυστρία. Αν οι στραβοί πολιτικοί μας είχαν την ικανότη και την πρόνοια να ένωθουνε τότε στην ίδια συμμαχία, τα βάσανα της Κρήτης θάτανε τελειωμένα και με μισό στρατό. Άπκραιττο λοιπόν το ένα, μα και το άλλο απαραίτητο, και μάλιστα αφού δεν έχουμε μονάχα για την Κρήτη να νοιαστοῦμε, μα και για τα εκατομμύρια ψυχές που περπατούνε μην ξέροντας που να κκουμπήσουν, για να σωθούν απ' των καινούριων Χαμλτηδων την τυραννία.

Αν είταν μερετό ν' αλλάζουμε οι Τούρκοι το φυσικό τους και να νοιώσουν από λευτεριά κι άνθρωπισμό, θάταν αυτοί οι φυσικώτεροί μας σύμμαχοι. Αφού το δείχνουν πως δεν είναι τέτοιο πράμα μερετό, τότε κ' εμείς, αντί να ζητιανεύουμε εδώ κ' εκεί από τις κυβερνήσεις των άσυνείδητων κι άπάνθρωπων—θυμηθήτε το φέρσιμό τους στις σφαγές των Αδάνων—κεφαλαίων και μπακάληδων, δεν έχουμε παρά να ένωθουμε με τους γύρω μας έχθρους των Τούρκων, για να ξεμπερδεύουμε και να μην καμκρώνουμε άκόμη 4—5 εκατομμύρια αίσχρους και άπολίτιστους βαρβαρούς Όσμανλίδες να κατατυραννούν και να τρομοκρατούνε πενταπλάσιό τους πληθυσμό. Η μόνη δυσκολία βρίσκεται στη συνεννόησή μας ως προς τη Μακεδονία. Ας πάσουμε κ' εμείς κ' εκείνοι να την θέμε αλάκαιρη και θα λυθη ο κόμπος. Κι άκόμη δε ξεχάσουμε μερικές πίκρες που μας πότισαν και μερικά φερσίματά τους βαρβαρά. Ας πούμε πως έρταίξαμε κ' εμείς. Ας λείψη ο σωβινισμός κ' εδώ κ' εκεί κι δε δώσουμε τα

χέρια. Έλληνες, Βούργαροι, Σέρβοι, Μαυροβουνιώτες κι άλλοι βορειότεροι έχουμε δεσμό που μας ένώνει. Δουλέψαμε μαζί κάτω απ' το ζυγό του Τούρκου. Ας δώσουμε τα χέρια για να λευτερώσουμε τους άποδέλοιπους, να διώξουμε τον τύραννο. Αν είναι δύσκολο να συνεννοηθούμε στις κληρονομιάς τη μοιρασιά, δε μείνη ύστερό το ζήτημα αυτό και δε συμφωνηθη μόνο συγκατοχή. Πρώτα να λευτερώσουμε τους σκλάβους. Και τους άλλους μας, Αρβανίτες, Κούρδους και Άράβηδες κι Αρμένηδες, δε τους καλέσουμε σε ανεξαρτησία. Αυτός είν' ο ίδιος δρόμος και πολύ χάρηκα σαν είδα σήμερα ένα τηλεγράφημα πως το Έλληνικό Πανεπιστήμιο θα λάβη μέρος στο Βελκανικό συνέδριο. Ας μη λησμονούμε οι Έλληνες τί πάθαμε στο 78 άκούοντας τις συμβουλές των Έγγλέων Έθναίων. Θά είχαμ' από τότες μεγάλο μέρος της κληρονομιάς μας, αν έπηγίναμε με τους παλιούς και φυσικούς συμμάχους μας, ισότιμοι βέβαια και μ' άκέρια την ύπόστασή μας. Και τώρα πάλι μας κελούν εκείνοι, όπως φαίνεται. Άκούστε το πως τελειώνει ένα άρθρο πουχε τις προάλλες με τον τίτλο «Νεοτουρκικός έκδιασμός» ένα φύλλο της Πετρούπολης, ο «Ρωσικός Λόγος», έργο του Ρωσικού Συνδέσμου:

«Αν οι Έλληνες έπιθυμούν να πάρουνε το δρόμο αυτό και να ένώσουνε την τύχη τους με τη Ρωσία, θάνα για μας πολύτιμοι σύμμαχοι κ' έπιθυμητοί. Η Ρωσία πάντα θέλησε να φέρνεται άδερφικά στους Έλληνες, και η ρωσοφοβία μεγάλου τους μέρος πάντα πολύ τον λύπησε το ρωσικό λαό. Αν οι Έλληνες άναγνωρίζοντας το σφάλμα τους άπκρηθούν την ψεύτικη πολιτική που κράτησαν ως τώρα, η Ρωσία θα τους γίνη βοηθός πανίσχυρος, και η τουρκοφιλία μερικων Ρώσων διπλωματών δε θάχη καμμία δύναμη μπροστά στη νέα τούτη φάση του άνατολικού ζητημάτου.

«Η τέτατη δυως τροπή της εθνικής πολιτικής της Ελλάδας δεν πρέπει να ναι της στιγμής τους.

«Ο δρόμος τούτος είναι για τους Έλληνες η άσφαλέστερη και η καλύτερη πολιτική. Σ' αυτό το δρόμο άδερφικά προσκαλούμε την ταπεινωμένη κ' όδωμένη Ελλάδα. Είθε να κκουστή η φιλική μας φωνή.»

Το ξεναλείω κ' εγώ πως είν' αυτός ο ίδιος δρόμος. Θέμε στρατό, μα και φίλους και συμμάχους, και τέτοιους όχι ψεύτικους και σδοῦρες, της στιγμής, μα σταθερούς.

25.8.1909.

ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ

σώπου του. Ας και ζούσανε δικιά τους ζωή κ' είχαν άπορρηξή έδον το νεανικό χυμό του ώχρότατου κορμιού του. Πίσω δυό βήματα η Χρυσούλα σάλευε κ' η καρδιά της χτυπούσε δυνατά—δυνατά. Φορούσε ένα φόρεμα κάτασπρο. Μια τουκατέττα απλή απλή και κομψότατη που άφανε να φαίνεται όλη η παιδικάκησια άφέλεια και η χάρη του μικρού της κορμιού. Κάτι τι από την άθωότητα του παιδιού και την άτάραχη άγνότητα της κόρης και κάτι τι το άόριστο από τη βαθιά όμορφη που παίρνουνε τα μάτια της γυναίκας, όταν μια φορά κλείσουνε κουρασμένα από το φιλί της άγάπης. Και πιο πολύ την έκανε γλυκερή το πλατύγυρό της καπέλλο με τη βυσσινιάν έσάρπα που οι άκρες της έτσι που έπεφταν στο ζερβί της όμο σκιαζανε άκόμα πιο πολύ τα νερά τα ήρεμα τω ματιών της. Από το ίδιο χρώμα, μια στενή κορδελίττα σφιχτοφιλούσε το λαιμό της σαν αλτάκι αλμα. Και στα στηθάκια της άπάνω ένθουσε ένα μεγάλο βυσσινί τριαντάφυλλο. Κάποιο μυστήριο άνοιγόταν και φυλλορροούσε στην κάθε της κίνηση. Το πόδι της έτσι που άγγιζε τη γη κι άλαφροπατούσε άναβαστάζοντας το βάρος όλο του κορμιού σμάζωνε κ' έσιμιγε για μια μικρότατη στιγμή όλες τις γραμμές του κορμιού της σε

μιάν άρμονία συγκατημένη και παθητική, που ξεποῦσε ήρεμα και λυπητερά εϋτύ; άμέσως στο έρχόμενο βήμα. Μακρόκορμο λουλούδι που άναστενάζει και σαλεύει σ' να θέλει να ξεφύγει από την πύρα του μεσημεριού και να τρέξει στον ήλιο κανενός μικρούτσικου δέντρου να κρυφτεί και ν' ανάσάνει. Και γι' αυτό τα μάτια της είσανε λυπημένα σαν ήτκιοπλανταγμένες λιμονθίες όπου βκριοπέφτουνε και πνίγονται είτςίκιοι θλιμίνων στοχασμών. Και γι' αυτό το στόμα της είτανε σγουρό και συμαζεμένο σ' ρόδο που έτοιμάζεται ν' άνοίξει και ντρίπεται γιατί ναι μέρα. Και μόνο στο πηγουνάκι της το σεντερίνιο ένα λακκουδάκι είτανε άνοιγμένο και γελοῦσε και μέσα του σ' έ λιμάνι άπένεμο τρέχανε να σωθούν απ' όλο της το θλιμένο κορμί οι τρυφερότητες και τα χάρδια και τα φιλιά τ' άμέτρητα και πάλι είτανε αδύνατο κι όλο γελοῦσε και ποτέ του δε γέμιζε.

Και δίπλα της ο Γοργίας, γεροντάκι στεγνό, καθαρότατο, καμπουριασμένο, φάνταζε κουφαλιάρικος γέρικος κορμός έλίας που άπάνω του έχει ρηχτεί και τον άλαφροαγκαλιάζει ένα ένθισμένο άγιόκλημα. Άνοιξαν κι άραιώσανε κ' οι τρεις τα βήματά τους ως είδανε τσους ανθρώπους να τους περιμένουν. Ο